

תת"ע 14323/11/18 - מדינת ישראל נגד היימן אבו עמר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 14323-11-18 מדינת ישראל נ' אבו עמר
תיק חיצוני: 30251167075

בפני כב' השופט שופט בכיר, אלון אופיר
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימן
נגד היימן אבו עמר ע"י ב"כ עו"ד מוחסן אלסנע
נאשמים

גזר-דין

הנאשם הורשע לאחר שלא התייצב למשפטו ביום 5.12.18 בביצוע עבירות של נהיגת רכב בעודו תחת פסילה פעילה של רישיון נהיגתו וכאשר רישיון נהיגתו פקוע ולא תקף מיום 15.4.14.

לאחר שהורשע הנאשם הוא הגיע לשלב הטיעונים לעונש, ביקש דחייה לצורך מציאת ב"כ שייצג אותו, ולאחר שמצא עורך דין, החליט לפטרו, שכר שרותיו של עו"ד אחר, ולאחר שזה התפטר מייצוגו, חזר לייצוגו של עוה"ד המקורי אשר החל לייצגו.

מהלכים אלה של הנאשם הם שיצרו התמשכות הליכים בלתי סבירה בפרשה זו, ובסופו של יום, ביום 7.6.20 טענו הצדדים בפני לעונש.

ב"כ המדינה הדגיש בטיעוניו את עברו התעבורתי של הנאשם הכולל **42 הרשעות** קודמות ובכלל זאת עבירה נוספת של נהיגה בזמן פסילה אותה ביצע הנאשם לאחר העבירה נשוא פרשה זו.

ביום 7.7.19 נגזר דינו של הנאשם בעבירה הזוהה הנוספת שביצע, ואף שענישה זו כללה גם רכיב של מאסר מותנה, זה אינו חל בפרשה זו שכן ניתן לאחר שהעבירה דן כבר בוצעה.

בשל עברו התעבורתי המכביד של הנאשם, עובדת היותו רצדיוסט, סבורה המדינה כי מתחם הענישה הרלוונטי למקרה זה נע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, ובדומה לפסיקת בית המשפט המחוזי בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד טלאל גניים (להלן- פרשת גניים), ראויה למקרה זה ענישה הכוללת מאסר בפועל, מאסר מותנה, פסילה ארוכת שנים, קנס ופסילה מותנית.

ב"כ הנאשם סבר כי אין כל נפקות ממשית לעבירה הנוספת שביצע הנאשם ביום 20.6.19, הגם שהמדובר בעבירה נוספת של נהיגה בזמן פסילה.

לשיטת ההגנה, ומאחר והמדובר בעבירה שבוצעה לאחר העבירה דנן, אין לתת לקיומה כל משקל ממשי לצורך קביעת העונש הראוי בפרשה זו.

ב"כ הנאשם סבור כי הוא (הנאשם) טעה עת לא צרף לתיק משנת 2019 תיק זה, וככל שהיה עושה כן, לא היה כלל עומד לדין כאירוע נפרד בפרשה זו.

עוד נטען כי הנאשם עובד בתחום החשמל, מנהל חיים נורמטיביים, נשוי ואב לארבעה כאשר בנסיבות אלה אין כל הצדקה לעונש מאסר.

דין וקביעת מתחם העונש -

ביום 20.1.20 קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כבוד השופטת שלו, בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד גניים (להלן - פרשת גניים) את הדברים הבאים:

"לא אחת נקבע, כי העבירה של נהיגה בזמן פסילה היא אחת מעבירות התעבורה החמורות, שכן מעבר לסכנה הנשקפת לציבור, מנהיגותו של מי שרשות מוסמכת קבעה כי הוא מסוכן באופן המצדיק את פסילתו; הרי שמדובר בעבירה המבטאת זלזול בשלטון החוק וברשויות אכיפת החוק. עוד נקבע, כי **"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת"** (רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (24.1.11)). יפים בהקשר זה דברי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב... על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים'".

על כן, נקבע בפסיקה ענפה, כי על בתי המשפט להטיל בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ענישה מחמירה, לרבות עונשי מאסר בפועל; ובעניין **אבו לבן** הנ"ל נקבע, כי אין מניעה להטיל עונש של מאסר בפועל בגין עבירה זו, גם על מי שלא תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי (ראו גם רע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.2.12)). הדברים נכונים, על אחת כמה וכמה, בעניינו של מי שאין זו הרשעתו הראשונה בעבירה זו. וכך נקבע ברע"פ 1483/19 **ליפשיץ נ' מדינת ישראל** (6.3.19, להלן - עניין **ליפשיץ**):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק... בנוהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".

גם העבירה של נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לתקופה ארוכה, היא עבירה שהערכים המוגנים בגדרה דומים, ושלא ניתן להקל ראש בחומרתה; כאשר ככל שתקופת הפקיעה ארוכה יותר, ראוי להתייחס אל הנהג כמי שאינו מורשה כלל לנהיגה, כך שפוטנציאל הסכנה לציבור הטמון בנהיגתו, גבוה."

בפרשת גניים קיבע בית המשפט המחוזי כמתחם ענישה ראוי עונש מאסר **בפועל** שנע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר.

במקרים אחרים שקדמו לפסיקה לעיל, וכאשר הנסיבות היו שונות, קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מתחמים אחרים לעבירה של נהיגה בזמן פסילה:

בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל נקבע:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע

בעפ"ת 43966-08-13 (מחוזי באר-שבע) חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

כפי שנקבע בסעיפים 40ב', ג' ו-ט' של חוק העונשין, לחומרת מעשה העבירה בנסיבות ובמידת אשמו של הנאשם יינתן המשקל הראוי לצורך קביעת מתחם הענישה המתאים למקרה הנדון.

בפרשה שבפני הנאשם מורשה במקור לנהיגה (עבר את מבחני הרישוי כנדרש) אך רישיון נהיגתו פקע **ולא היה בתוקף 4 וחצי שנים עת נהג רכב בעודו פסול לנהיגה.**

פסילת הנאשם נובעת מפסילה שהוטלה עליו בתיק תעבורה אחר ודבר קיומה הודע לו ביום 24.12.17. מאחר והנאשם ידע מיום 24.12.17 על קיומה של הפסילה נגדו, נהיגתו ברכב ביום 26.9.18 מייצרת נסיבות של "החלטה קרה" לנהוג ברכב למרות הפסילה שהייתה תלויה כנגדו כתוצאה מהחלטה שיפוטית.

עמוד 3

הנסיבות לעיל הן נסיבות הפועלות לחומרה בהחלטה על קביעת המתחם הראוי.

נסיבה נוספת הפועלת לחומרה היא עובדת נהיגת הנאשם בכביש 40 שהוא כביש בין עירוני מהיר ליד צומת להבים. אין המדובר בנהיגה בדרך עפר או כביש צדדי. הנאשם נתפס נוהג בכביש מרכזי ובכך יצר סכנה מוגברת לסביבתו.

נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה ופועלות **לקולה** הן ועובדת עיכוב הנאשם בצורה "רגילה" מבלי שיוחסו לו עבירות נלוות (דוגמת נהיגה פוחזת או עבירות בריונות כבישים אחרות) וכן העובדה כי במקור המדובר באדם מורשה לנהיגה (עבר את מבחני הרשוי כנדרש).

בנתונים לעיל הפגיעה בערך המוגן של זכות הציבור לנוע בבטחה בדרכים, היא פגיעה ברף בינוני -נמוך, ואין המדובר ברף מכסימאלי של פגיעה בערך זה.

בנתונים שסקרתי לעיל ולאחר שבחנתי את הפסיקה לעיל אשר הגדירה מתחם ענישה לנסיבות מחמירות מול מתחם ענישה ראוי לנסיבות קלות, **אני קובע כי מתחם הענישה הראוי לפרשה זו ינוע בין 3 חודשי מאסר בפועל ועד 14 חודשי מאסר בפועל** שכן המדובר במצב ביניים בו אין המדובר בבלתי מורשה לנהיגה שביצע עבירות נוספות מסכנות חיים, לכן חלקו הנמוך של המתחם צריך להיות מתחת ל- 6 חודשים, כאשר ביחס לחלקו הגבוה, המדובר בשינוי נסיבות (פקיעה של 4.5 שנים מול 14 שנים) אל מול המתחם שנקבע בפרשת גניים.

קביעת העונש הראוי ביחס למתחם שנקבע:

הנאשם לא טען כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ואף שהורשע לאחר שלא התייצב למשפטו, לא העלה כל טיעון ממשי כנגד עצם הרשעתו. הפנמת הנאשם את אחריותו לביצוע העבירות צריכה לפעול לזכותו.

לחובת הנאשם שאוחר ברישיון נהיגה שפקע בשנת 2014, 42 הרשעות תעבורה קודמות.

אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם לפיה אין כל חשיבות לעבירה נוספת של נהיגה בזמן פסילה אשר בוצעה על ידי הנאשם לאחר העבירה נשוא כתב אישום זה.

אין המדובר בתיק "מב"ד" אלא בעבירה לגביה הנאשם הורשע ואף נגזר דינו לגביה.

הטענה לפיה "יכול היה" הנאשם לצרף תיק זה לתיקו האחר היא בבחינת חכמה שבדיעבד.

יותר מסביר כי לו היה מצרף הנאשם תיק זה לתיקו האחר, היה הוא נשלח למאסר כפי שנקבע בפרשת גניים ביחס לעבירה חוזרת של נהיגה בזמן פסילה.

הנאשם לא נשלח למאסר בפרשה הקודמת (השנייה מבחינת סדר זמני ביצוע העבירה) שכן מבחינת בית המשפט שדן בתיקו האחר, המדובר באירוע ראשון של נהיגה בזמן פסילה. עת ניתן גזה"ד הראשון, היה תיק זה בבחינת מב"ד בלתי ידוע לבית המשפט.

לא ניתן, ואין זה מתיישב עם השכל הישר, לקבל טיעון של "אירוע ראשון" הן ביחס לפסק הדין הראשון והן ביחס לתיק זה.

ככל שבית המשפט התייחס לאירוע השני בסדר הזמנים כאירוע ראשון (שכן לא יכול היה להחשף לתיק המב"ד - תיק זה) לא יכול הנאשם שוב להנות מאותו טיעון מקל הנשען על עבר נקי בפרשה זו.

לצורך שקילת הענישה בתיק זה, חובה על בית המשפט לקחת בחשבון לחובת הנאשם את העובדה כי המדובר באירוע שני של נהיגה בזמן פסילה מצידו, הגם שהמדובר באירוע ראשון מבחינת סדר כרונולוגי של הופעתו.

אם לא די במתואר לעיל, הרי שעת נהג הנאשם ברכב רישיון נהיגתו היה פקוע מעל 4 שנים, הוא כבר הורשע ארבע פעמים בעבר בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, ולחובתו בסך הכל 42 הרשעות קודמות על פני ותק נהיגה משנת 2007.

עברו התעבורתי של הנאשם כרצדיוסט מצדיק ענישה שאינה בחלקו הנמוך ביותר של המתחם אותו קבעתי לעיל ואין כל הצדקה לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

יחד עם זאת, הנאשם אדם נורמטיבי מהפן הפלילי, אב לארבעה ילדים העובד בעבודה מסודרת ולא תלוי לחובתו מאסר מותנה בר הפעלה. בנסיבות כאלה ספק בעיני אם יש הצדקה למאסר ארוך.

סביר כי השפעתו של מאסר בפועל על אדם נורמטיבי כבדה וחזקה משמעותית מהשפעת אותה ענישה על עבריין סדרתי אשר יוצא ונכנס מבתי סוהר חדשות לבקרים.

לא מצאתי לנכון לקבל תסקיר ביחס לנאשם, שכן קיבלתי באופן מלא את טענות ההגנה כי באדם נורמטיבי עסקינן וככזה החלטתי לתת לעובדה זו משקל רב עת אקבע את משך המאסר הראוי.

כאמור, כאשר המדובר באירוע שני של נהיגה בזמן פסילה, כאשר רישיונו של הנהג נעדר תוקף שנים ארוכות, אין מקום (לאור הפסיקה האחרונה בפרשת גניים) לאפשר ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות ונכון יהיה לגזור ענישה הכוללת ריצוי מאסר מאחורי סורג ובריא.

לאחר ששקלתי את השיקולים לקולה ולחומרה כפי שסקרתי לעיל, הגעתי למסקנה לפיה 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל היא תקופת מאסר שתענה על עקרון ההלימה בפרשה זו.

המדובר בתקופה שקרובה לחלקו הנמוך של המתחם ובכך ניתן ביטוי לשיקולים לקולה בפרשה זו ובמיוחד להיות הנאשם נורמטיבי.

מצד שני, לעובדת ריצוי המאסר בפועל ולא בדרך של עבודות שירות, יש כדי לתת מענה הולם לעובדת היות הנאשם רצדיוסט (נהג פעמיים בזמן פסילה), ובנוסף נעדר תוקף לרישיונו שנים ארוכות.

ביחס לרכיב הפסילה בפועל, ולאחר ששמעתי את טיעוני ההגנה, אני סבור כי ברכיב ענישה זה יש מקום לאפשר לנאשם אופק שיקומי, שכן ליכולת נהיגה שלו יש קשר ישיר ליכולת הפרנסה שלו ושל משפחתו. לאחר שירצה הנאשם עונש מאסר מוחשי שיענה על עקרון ההלימה, נכון יהיה לאפשר לו לעבור את מבחני הרישוי מחדש ולחזור למעגל הנוהגים והפעם באופן מסודר.

אני סבור כי תקופת פסילה כוללת בת 9 חודשים שתצטבר לכל פסילה אחרת התלויה כנגד הנאשם, תשקף את משך הפסילה הראוי לנסיבות של פרשה זו ותאזן את רכיב המאסר בפועל.

לרכיב זה אוסיף ענישה הכוללת קנס ועונשים מותנים, הכל כדי לייצר תמהיל ענישה מאוזן למקרה ספציפי זה בנסיבות היחודיות שלו.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 9 חודשים.

פסילתו של הנאשם תימנה מהיום ללא צורך בהפקדת רישיון נוספת.

הפסילה תצטבר לכל פסילה אחרת התלויה כנגד הנאשם כאשר תקופת מאסר הנאשם לא תילקח בחשבון לצורך מניית הפסילה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 5 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה

של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה עם רשיון נהיגה שאינו תקף והכל תוך 3 שנים מהיום.

ה. גוזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. עונש המאסר בפועל יעוכב עד ליום בו יתייצב הנאשם לריצוי מאסרו ביום 2.8.20 בכלא באר-שבע בשעה 08:00.

מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל' סיוון תש"פ, 22 יוני 2020, בהעדר הצדדים.